

žarek dobrote

08/X
avgust
2012

informativno glasilo slovenske karitas

Karitas

TEMA MESECA

3 ••• Za srce Afrike

DRUŽBENI NAUK CERKVE

4 ••• Karitas – organizacija, ki dela v dobro vseh ljudi

MEDGENERACIJSKA SOLIDARNOST

5 ••• Umetnost staranja v praksi

7 ••• Dobrota potrebuje naše roke ...

8 ••• Veselje v sožitju

8 ••• Poglobljanje revščine v Sloveniji

10 ••• V boj proti trgovini z ljudmi z izdajo zloženke

KOPER

11 ••• Različni obrazi stisk, različni obrazi pomoči

13 ••• Veselo praznovanje obletnic

13 ••• »Kaj skriva moja torba?«

15 ••• Veselje v Soči

16 ••• Dani Ivančič priznanje občine Bovec

LJUBLJANA

17 ••• Letovanje družin v Sočni hiši

MARIBOR

18 ••• Medgeneracijski tabor v Domu sv. Lenarta

19 ••• Romanje sodelavcev in prostovoljcev župnijskih
Karitas mariborske nadškofije

20 ••• Pomoč Karitas v osrčju Afrike

22 ••• Z delom do dostojnega življenja v Afriki

SLOVENSKA KARITAS

Letovanje družin

6.–11. 8. ŠK Novo mesto**13.–18. 8.** NŠK Maribor**20.–25. 8.** NŠK Maribor

Letovanje otrok – Počitnice Biserov

6.–13. 8. III. teden otroci**13.–19. 8.** IV. teden otroci

Letovanje starejših

3.–7. 9. ŠK Koper**9.–14. 9.** ŠK Murska Sobota**17.–21. 9.** ŠK Novo mesto**24.–28. 9.** ŠK Celje

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

13.–17. 8. Umetniki za Karitas na Sinjem vrhu**21.–24. 8.** Romanje sodelavcev Karitas na
Madžarsko**3. 9.** Srečanje sodelavcev Karitas
vipavske dekanije, Vipava ob 17h**4. 9.** Srečanje Postojnske DK**6. 9.** 22-letnica Škofijske Karitas Koper**8. 9.** 12-letnica Materinskega doma v Solkanu**10. 9.** Srečanje DK Idrija Cerkno

POMOČ V TUJINO – DA ALI NE?

Helena Zevnik Rozman

Ob akcijah za pomoč tujini, ki jih pripravljamo v okviru Slovenske Karitas, še posebej v zadnjih letih pogosto slišimo komentarje: »Zakaj zbirate denar za tujino, če pa je toliko revnih in pomoči potrebnih v Sloveniji?« Res je, zaradi gospodarske krize je v Sloveniji veliko brezposelnih, vse več ljudi je v potrebi in živijo težje kot pred leti. To nam potrjuje višje število ljudi, ki prihajajo k nam po pomoč. Pa vendar nam mnogi tudi ob akcijah, ko zbiramo sredstva za pomoči potrebnim v Sloveniji, očitajo, zakaj ne dajemo tistim v Afriki, kajti tam so bolj revni kot pri nas.

Ob trenutkih, ko me kdo poučuje, kaj vse bi morali, se spomnim na farizejsko pravičnost, ki jo je Jezus tolikokrat kritiziral. Ljudje namreč zelo hitro vidimo bruno v očesu drugega, iveri v svojem očesu, dejanju pa ne. Hitro najdemo izgovore, da preložimo odgovornost na druge, težko pa sami naredimo nekaj za boljši svet. Mi, ki živimo v razvitem svetu, imamo veliko več privilegijev kot ostali, predvsem v Afriki in drugih manj razvitih deželah. S pretiranim izkoriščanjem revnejših dežel smo povzročili velike spremembe in nepravilno porazdelitev dobrin. Prav tako smo z nepravilnim ravnanjem do okolja spodbudili hitrejšo podnebno spremembo, ki jih seveda bolj občutijo ljudje v revnejših predelih kot pa mi. Odgovorni smo za to, da tudi ljudem tam omogočimo človeka vredno življenje. Odgovorni smo za te naše brate in sestre, ki živijo v pomanjkanju in nimajo takih možnosti za šolanje, za delo kot mi. Ni prav, da to odgovornost prelagamo na ramena politikov, kajti vsak posameznik lahko nekaj naredi v tej smeri. Če se na dan odpovemo samo eni kavi ali kepici sladoleda ..., lahko posamezniku na drugem kontinentu omogočimo redno delo in njegovi družini spremenimo življenje! Kajti že z nekaj evri na dan družine lahko preživijo in otrokom omogočajo šolanje, kar je naložba za njihovo prihodnost. Tako smo ob vsaki akciji zbiranja sredstev vedno postavljeni pred osebno odločitev: ali sem pripravljen/a videti brata v stiski, pa naj bo v domači vasi ali nekje daleč v tujini, ali pa se bom izgovarjal/a na druge, na to, da nimam dovolj denarja, da so sami krivi, da tako živijo ...?

• FOTO NASLOVNA STRAN in ZADNJA STRAN: Mojca Urh •

tema meseca

ZA SRCE AFRIKE

Jana Lampe

Na Slovenski Karitas bomo tudi letos pomagali ljudem v osrčju Afrike **s pomočjo sredstev, zbranih v akciji Za srce Afrike**, s katerimi bomo podprli razvojne projekte v krajih, kjer delujejo slovenski misijonarji. Ob terenskem obisku v Ruandi in Burundiju marca letos sva s sodelavko Mojco lahko videli, da je revščina predvsem na podeželju še velika in potrebe po podpori dolgoročnim projektom ogromne, predvsem tistim, ki omogočajo tamkajšnjemu prebivalstvu osnovno za življenje, tj. dostop do pitne vode, šole in zdravstvene oskrbe. Sestra Vesna Hiti, s katero smo si skupaj ogledali stanje v Burundiju, je povedala: *»Tukaj so sedaj največje potrebe v šolstvu, še bolj kot v zdravstvu. V Ruandi in Burundiju je namreč premalo šol za vse otroke. V enem razredu je pogosto več kot 100 otrok. V tako številčnih razredih se otroci le malo naučijo. Tako v tretjem razredu številni še ne znajo ne brati in ne pisati. Izobrazba pa je tista, ki bo tem otrokom pomagala izklopiti se iz revščine, da bodo lahko opravljali še kakšen drug poklic in tako zaslužili za življenje, kajti zemlje je premalo za vse, da bi se lahko preživljali le s poljedelstvom.«* Zato smo se na Slovenski Karitas odločili, da bomo ob pomoči darovalcev v letošnjem letu podprli **sledenče projekte**:

V Kigaliju v Ruandi, kjer delujejo sestre usmiljenke, so starši revnih otrok prosili, da bi pri njih imeli osnovno šolo. Osnovna šola je v Ruandi plačljiva in obvezna za vse, vendar je premalo šol in revni jo težko plačajo. Podprli bomo gradnjo nove šole s 6 razredi. Da bo šola lahko obiskovalo več otrok, bo pouk potekal dvoizmensko.

V Rwisabiju v Burundiju bomo podprli nakup šolskega pohištva za 6 razredov za potrebe obnovljenega vrtca za najrevnejše otroke in razreda za opismenjevanje odraslih, ki ga vodijo sestre. Otroci dobijo tukaj dobro vzgojo in potem boljše rezultate v OŠ. Osnovna šola v Rwisabiju, ki jo obiskuje 2.375 otrok, ima skupno 20 učilnic in 30 učiteljev ter je v zelo slabem stanju (luknje na tleh, razbita stekla, pomanjkljivo in uničeno šolsko pohištvo...). Pomagali jo bomo obnoviti ter zgraditi dodatno večnamensko učilnico. V okviru zdravstvenega centra v Rwisabiju pa bomo podprli nakup štedilnikov, materiala ter izobraževanje žensk za zagon domače proizvodnje mila, kar je zelo pomembno

Foto: Mojca Urh

za higieno in zdravje prebivalstva. Vsa dela v Rwisabiju bo spremljala s. Vesna Hiti.

V Mbiriziju v Burundiju smo v letu 2008 zgradili srednjo šolo s štirimi razredi. Ker je učilnic premalo za vse mlade, so starši sami izrazili željo po večjih kapacitetah in tudi že nakupili nekaj opek. V sodelovanju s p. Jožetom Mlinaričem bomo podprli nakup manjkajočega materiala za gradnjo te šole.

To so prošnje misijonarjev in ljudi, ki živijo v srcu Afrike. Prosimo vas, da jih skupaj uresničimo. Srčna hvala! Svoj dar lahko nakažete na:

Slovenska Karitas,
Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana,
TRR: 02140-0015556761, sklic: 2127,
namen: Za srce Afrike.

Dar lahko prispevate tudi z SMS-sporočilom Afrika na 1919 in darujete 1 EUR ali 5 EUR za pomoč ljudem v Afriki. •

4

Z delom do dostojnega življenja

Ste kdaj pomislili, da bi omogočili delo komu čisto na drugem koncu sveta? V letošnjem letu nadaljujemo z dobrodelno akcijo **Z delom do dostojnega življenja**, preko katere omogočamo revnim družinam v Afriki, da se z lastnim delom preživijo in dostojno živijo. K temu letos vabita s. Vesna Hiti, misijonarka v Burundiju, ter s. Terezija Pavlič, misijonarka na Madagaskarju, kjer je še več družin potrebnih pomoči. Vsi, ki bi želeli podpreti prizadevanja misijonarjev za dostojno življenje družin v Afriki, kar je mogoče storiti preko trajnika ali položnice z mesečnim darom 6, 12 ali 24 EUR, se lahko obrnejo na Slovensko Karitas, tel. 01 300 59 60 ali info@karitas.si. Več o tej akciji si lahko preberete na zadnjih straneh Žarka dobrote in na www.karitas.si/mednarodno/z_delom.php, kjer najdete tudi e-obrazec za sodelovanje.

družbeni nauk cerkve

KARITAS – ORGANIZACIJA, KI DELA V DOBRO VSEH LJUDI

Helena Zevnik Rozman

V zadnjih dveh številkah smo že razmišljali o pojmu skupno dobro, ki je eno izmed štirih načel družbenega nauka Cerkve. Sodelavci Karitas se z omenjenim pojmom srečujemo vsak dan, čeprav se tega niti ne zavedamo.

Eno takih področij, ki je v zadnjem času zelo aktualno, je definicija nevladnih ali neprofitnih, nepridobitnih organizacij ali kakor koli jih želimo poimenovati in povezava z javnim ali skupnim interesom. Mnogi to definicijo opredeljujejo zelo ozko, le v povezavi s pravnoorganizacijskimi oblikami društvo, zavod, ustanova, medtem ko ostale pravnoorganizacijske oblike, kot so verske skupnosti, izločajo iz tega poimenovanja zaradi pogosto ideoloških stereotipov.

Prvi kriterij, ki opredeljuje neprofitne nevladne organizacije, je nepridobitnost, ker temeljni namen neprofitnih organizacij ni ustvarjanje dobička, če pa

se že zgodi kak presežek, pa se namenja za dodaten razvoj programov, in ne za delitev tega dobička lastnikom. Druga ločnica je razlikovanje med javnim in zasebnim, kar pomeni, da so javne institucije tiste, kjer je ustanovitelj država in njene institucije, zasebne ali nevladne neprofitne organizacije pa so tiste, kjer so ustanovitelji zasebne fizične ali pravne osebe.

Tretji kriterij pa je definiran s pojmi splošni družbeni interes, javni oz. skupni interes. Splošni družbeni interes se zaradi »demokratskega načela«, da so javne avtoritete same rezultat volje večine, opredeljuje tudi kot javni interes. Cilj javnega interesa je javno dobro in mora biti dostopno vsem pod enakimi pogoji. Sem sodijo določene kulturne, zdravstvene, izobraževalne, socialnovarstvene storitve in podobno. Za uresničevanje javnega dobrega javne avtoritete ustanavljajo javne neprofitne organizacije ali to s koncesijskimi pogodbami »naročijo« pri zasebnih organizacijah. Ker zajema javni interes le interes večine, prezre pa interes manjšine, javne avtoritete ne morejo imeti monopola nad definiranjem, kaj je v družbenem interesu. Državlani imajo pravico, da svoje skupne interese postavijo v

vlogo splošnega družbenega interesa, ker hkrati s svojo vzajemno pomočjo krepijo družbeno kohezijo in preprečujejo anomijo, kar je v splošnem družbenem interesu.

Avtorice knjige Zasebne neprofitno-volonterske organizacije v mednarodni perspektivi Zinka Kolarič, Andreja Črnak Meglič in Maja Vojnovič (Založba FDV, 2002) v skupino organizacij, ki delujejo v javnem interesu, uvrščajo društva in združenja, ki delujejo v dobro posameznikov in skupin zunaj organizacij, zasebne zavode, fundacije oz. različne sklade, socialna podjetja in verske skupnosti oz. cerkvene organizacije. V skupino organizacij, ki delujejo predvsem v skupnem interesu svojih članov, pa uvrščajo članske klube in društva (športna, kulturna, skupine za samopomoč ...), članske zadruge, zbornice in druga poslovna združenja, sindikate, politične stranke in podobno.

In kje med vsem tem se nahajajo naše organizacije Karitas?

Prvi kriterij neprofitnosti/nepridobitnosti popolnoma uresničujemo, saj se nam pogosto dogaja, da imamo še premalo sredstev, da bi lahko pomagali vsem, tako da je težko govoriti o kakšnih dobičkih ali ostankih finančnih sredstev.

Tudi drugi kriterij ustanoviteljstva je jasen, ker vemo, kdo so naši ustanovitelji. Od države pa smo

celo bolj neodvisni kot mnoge druge organizacije, ki se pretežno preživljajo z javnimi sredstvi.

Tretji kriterij oziroma vsebina našega dela, ki je odprta navzven do ljudi v stiski, pa nas uvršča ne le med organizacije, ki delujejo za skupno dobro določenih zaprtih skupnosti, ampak med organizacije, ki zagotavljamo javno dobro.

Tako smemo ponosno reči, da smo organizacija, ki deluje v splošnem družbenem interesu za dobro vseh ljudi.

Ob vsem povedanem lahko naštejemo še nekatere prednosti, nekaj, kar je za nas skupno dobro. Nekaj od tega ste lahko prebrali v članku generalnega tajnika Imreta Jerebica, sama pa bi poudarila predvsem, da smo kljub številnim organizacijam prepoznavni kot enotna, enovita organizacija Karitas s skupnim ciljem pomagati ljudem v stiski. Kot drugo pa so »naše skupno dobro« vsa sredstva, ki jih dobivamo podarjena od ljudi ali različnih razpisov in si jih podelimo naprej. Kako lepo je včasih slišati, da je določena župnijska Karitas zaznala večjo potrebo kje drugje in je del svojih – prav gotovo tudi težko pridobljenih – sredstev namenila za druge, v tistem trenutku bolj potrebne. Ta povezanost in enovitost nas še posebej odlikujeta in odgovorni smo za to, da ju še bolj krepimo. •

medgeneracijska solidarnost

UMETNOST STARANJA V PRAKSI

Imre Jerebic

Nekaj sem vam ostal dolžan glede članka Umetnost staranja. Kar nekaj sodelavcev – mlajših starostnikov je pohvalilo članek, ki je v celoti povzetek razmišljanja Anselma Grüna. Tudi zame je bil priložnost, da začnem vstopati v svet mlajših starostnikov. Da, gre za našo življenjsko priložnost, da evropsko leto aktivnega staranja in medgeneracijske solidarnosti na nekoliko bolj osebni ravni doživljamo kot priložnost zase.

Kar dobra polovica med sodelavci, prostovoljci Karitas je mlajših ali že zrelih starostnikov. Skupaj z velikim mislecem, svetovalcem in duhovnim človekom Anselmom Grünom nas vabim na to pot. **Rad bi, da bi nas vodila k sebi domov in da bi bili sposobni sprejeti in unovčiti dejstvo, da staranje ni nova akcija, ampak sprejemanje svoje**

pozitivne in negativne dediščine ter ovrednotenje čutne in duhovne dimenzije, ki je bila v nas položena in morda premalo izživeta.

Nekoliko starejši sodelavec Karitas, zelo sposoben aktivist, mislec in dober javni delavec v politiki me je vprašal: »Meniš, da tvoje razmišljanje velja tudi zame?« Pogledal sem ga in se iz srca nasmejal ter rekel: »Veš, Janez, sva mlajša starostnika; drugo besedo, starostnik, lahko sicer črtava, svojih let pa ne moreva.«

Znani teolog drugega vatikanskega koncila dr. Karel Rahner je opazoval svojo mamo, kako so ji pri 85 letih pešale telesne, duševne in duhovne moči in kako je znala unovčiti otroško vero in moliti za zdravo pamet ter se pridružiti gospem v župniji, ki so pomagale sebi in drugim ubogim v župniji. Karel kot poznan in priznan teolog svetovnega formata se je kot mlajši starostnik prišel učiti k svoji mami. Živel je v jezuitski skupnosti, ki je bila akcijsko naravnana. Garal je po 12 ur in več na dan, saj je napisal na desetine knjig in razprav, predaval po celem svetu ... Ob opazovanju svoje mame si je moral

priznati, da z leti neizprosno pešajo fizične, čustvene in duhovne moči in da je treba moliti za zdravo pamet.

Ni lahka pot sprejemanja dejstva, da si že starejši, da se moraš odpovedati različnim stvarim in da moraš dosednji stil življenja nekoliko spremeniti ter si ne smeš (moreš) nalogati novih nalog in aktivnosti. Največja past za nas, mlajše starostnike, je, da bi tekmovali z mlajšo generacijo in sebi ter drugim dokazovali, da smo še »naj naj«.

Stopiti na pot mlajšega starostnika ne pomeni vse izklopiti in uživati na potovanjih, v toplicah, rekreacijah ter pretirano skrbeti le za svoje telo, da ostane ali celo postane mladostno. To je druga past nesprejemanja svoje nove situacije: nesprejemanje, da smo stari preko 60, 70 let.

Ko opazujem ljudi okrog sebe in me tudi večkrat kdo vpraša: »Kdaj greš v penzijo?« ali lepše: »Še zmoreš to odgovorno funkcijo?« je najtežje sprejeti dejstvo, da se bom kmalu upokojil. Seveda nas lahko naporna služba primora, da komaj čakamo ta prehod. Zagotovo nas doleti praznina, ki jo prinese upokojitev, in faza žalovanja, ker smo izgubili nekaj velikega. Boste rekli: čudno razmišljanje! Zato bom to praznino in izgubo ponazoril s primerom iz sorodstva:

Stari stric je bil železničar. Vsi poklici na železnici so bili v polpretekli dobi zelo spoštovani in tudi dobro plačani. Stric je zelo nerad šel v pokoj. Ljubil je železnico in svoj poklic kljub delu v izmenah in na terenu v mrazu in vročini. Ob zaključku delovne dobe je dobesedno padel v praznino in depresijo. Šele faza žalovanja ga je malo spravila k sebi – in seveda domači, ki so mu pomagali osmisлити življenje mlajšega starostnika.

Zelo dragoceno se mi zdi, da fazo praznine in žalovanja bližnji vzamemo resno in pustimo, da se bolečina izpoje ter praznina počasi napolni s svežo vsebino.

Ta vsebina so lahko:

- konjički iz mladosti,
- dobrodelno delo,
- organizirana srečanja in aktivnosti za starejše v župnijah ali izven, ki jih zbližajo z mlajšimi,
- varovanje vnukov in
- druženje.

Faza odpovedovanja je zelo kočljiva. Živimo v okolju, ki je zelo tekmovalno naravnano. Nekateri odpovedi nas doletijo, npr. smrt moža, žene, prijateljev ali nekatere bolezni, ki so bolj tipične za starejše, denimo, demenca, bolezni srca in ožilja ... Nekaterim stvarim pa se je treba odpovedati, ker

že presegajo moje fizične in duhovne sposobnosti, npr. težko delo na kmetiji ali v službi, vodstvena služba, kjer sem za vse odgovoren sam, novi projekti, ki zahtevajo izreden fizični in psihični napor.

Zagotovo pa se je najtežje odpovedati lastnemu egu, da sem nenadomestljiv. To je poguba zame in za moje najbližje.

Faza odpovedovanja pomeni:

- **učenje, kako deliti svoje bogastvo,**
- **učenje, kako sprejemati »križ« – dejstvo, da nisem več NAJ NAJ, pa vendar sem še zelo drugačen sebi in drugim,**
- **učenje zaupanja, da drugi zmorejo.**

Kot mladostnik sem doživljal propad velike kmetije v soseski, ker gospodar ni zaupal sinu, da bi prevzel kmetijo. Sto in stokrat je na glas poudaril, da sin nič ne zna in ne zmore. Zgodilo se je, da se je sin zapil, kmetija pa propadla.

Dejanje preseganja samega sebe – lahko bi rekli, da gre v prvi vrsti za dejanje ustaviti se in pogledati, kje sem kot človek in kaj je moja pozitivna bilanca ter kje je ON – Kristus, ki me čaka na poti staranja.

Teolog Karl Rahner, ki sem ga že imenoval, je trdil, da je popolnoma zlagan rek starejših »nimam časa«, saj gre za nesposobnost starejše osebe ali zavajanje javnosti, da nekaj velja le tisti, ki je aktiven, oziroma tisti, ki dela. Karlova mama je molila za zdravo pamet, da je zmogla preseči sebe in da je lahko bila svojemu sinu učenjaku vzor, da se je treba ustaviti in pred Boga položiti svojo bero – svoje življenje ter skupaj z Njim marsikaj razčistiti, predelati, odpustiti in se spraviti.

Molitev za zdravo pamet nam prinaša:

- **srečo**, da imamo dediščino vere,
- **blagoslov**, ki ga delimo starejšim za starejše,
- **milost** za naš narod, ki potrebuje Njega. •

DOBROTA POTREBUJE NAŠE ROKE ...

Peter Skoberne

Pred leti je v Ljubljani, obdana s kupi stiropora, prosjačila brezdomka. Nekega popoldneva sem se v pasaži Name zapletel v pogovor z njo. Med drugim mi je povedala nekako takole: »Mi, reveži, smo zaradi vas, da vas spodbujamo k dobroti!« Ta misel se je zaključila vame in me vse od takrat še vedno spremlja. Zlasti se je to preroško seme znova razraslo ob pogovorih o dobrodelnosti v pastoralnem letu krščanske dobrodelnosti in solidarnosti. Zanimivo, da se je zelo pogosto razprava hitro usmerila v pogovor o tem, kako se obnašati do tistih, ki prosjačijo na ulici – in se na ulici tudi pregreto, a jalovo končala.

Razmišljanja o tem, kako dati, kaj dati, komu dati, kako bo obdarovanec uporabil dar, so jalova, želje, da bi rešili vse stiske tega sveta, neumne. Seveda lahko dobro delo, četudi izvira iz neplemenitih, preračunljivih razlogov, nekemu vendarle polepša življenje. Toda to je le dajanje, začetek darovanja, ki pa je mnogo več. In na to pot me je usmerila brezdomka pred Namo.

Gotovo je najprej potrebno, da smo sposobni zaznati stisko v svoji bližini. Verjetno je najlažje opaziti ljudi v pomanjkanju gmotnih stvari, tiste, ki so izpostavljeni na ulici ali v medijih. Toda to je le vrh, najbolj vidni del ledene gore, stiska je skrita v manjših in večjih tegobah posameznika, duševnih ranah, nerazumevanju, strahu, nesprejetosti, vsakdanjih skrbah, boleznih, občutku zavrženosti, osamljenosti ... Navadno najhitreje spregledamo stisko bližnjega, tistega, ki ga nočemo prizadeti, pa prav to storimo z brezbriznostjo.

Tako razširjen pogled na stisko razširi tudi pojmovanje darovanja. To ni le podarjen kovanec ali izpolnjena položnica, to je lahko podarjen čas, oplemeniten s pogovorom, pomoč pri delu, pozornost v avtobusu, prijazen pogled in nasmeh, vrsta vsakdanjih stvari, ki nas povezujejo s sočlovekom. Opazim te, s teboj sem, poslušam te, pomagam ti, nisi sam ...

Nikoli pa nisem zgolj darovalec. Ali se zavedam, da sem vsak dan mnogokrat obdarovan s talenti drugih in pozornostjo ljudi okoli sebe? Sem pripravljen sprejeti ta dar (to je lahko celo težje kot darovati!)? Znam biti zanj hvaležen?

Biti darovalec in obdarovanec je možno le v odnosu, ki je gotovo ena od oblik Božje podobe, po kateri smo ustvarjeni. Če ni odnosa, darovanja in sprejemanja trčita ob zid nezaupanja, pretok

se prekine. Samo jaz sem tisti, ki ta zid postavim s strahom, predsodki, grešnostjo, nezmožnostjo odpuščanja. Božje usmiljenje zmora ta zid uničiti, če pa se bo to zgodilo, je spet odvisno samo od moje odločitve.

Šele z odprtostjo do sočloveka sem sposoben resnično darovati, in ne zgolj dajati. Kaj pa imam na voljo za darovanje? Vse, kar imam, mi je podarjeno. Celo tisto, za kar imam občutek, da sem sam naredil, sem ustvaril s podarjenimi mi sposobnostmi, časom in trudom. In prav vse, kar imam, moram biti pripravljen z veseljem razdajati. To pomeni, da nisem vezan na stvari, da me ne zaslužujejo z željo, da bi jih kopicili. Kopicenje stvari je ena najbolj vabljivih, nevarnih in usodnih pasti za človeka in s tem tudi za človeštvo. Bolestna želja imeti, zadržati: denar, slavo, znanje, podatke, premoženje, zdravje ... Želja posedovati tisto, kar je videti dobro, mikavno za oči, vredno poželenja in daje spoznanje, se vleče že vse od začetkov človeštva in je postala vodilo potrošništva.

Opozorilo o nepotrebnosti in nevarnosti kopičenja najdemo že v Drugi Mojzesovi knjigi, ko Bog obdari ljudstvo v puščavi z mano:

»GOSPOD je zapovedal tole: ›Vsak naj nabere tega, kolikor potrebuje, en jerbas za vsakega, po številu vaših duš. Vsak naj vzame za tiste, ki so v njegovem šotoru.‹ In Izraelovi sinovi so storili tako; nabrali so nekateri več, drugi manj. Merili so na jerbas; kdor je veliko nabral, ni imel preveč, in kdor malo, ni imel premalo; vsak je nabral, kolikor je potreboval. Mojzes jim je rekel: ›Nihče naj od tega ne pušča do jutra!‹ Pa niso poslušali Mojzesa; nekateri so del tega pustili do jutra, pa je postalo črvido in se je usmradilo« (2 Mz 16,16–20).

Kopicenje ni le posledica sebičnosti; ko želimo posedovati več, kot potrebujemo, pomeni tudi zajedalstvo – življenje na račun drugega. Zato je moja dolžnost, da delim iz svojega podarjenega mi (ali nakopičenega?!) preobilja s tistim v mojem »šotoru«, ki nima dovolj za spodobno preživetje. Zato je potrebna sposobnost biti odprt za svet okoli sebe in za soljudi, pa tudi za stvarstvo. To pa je mnogo več od zavestne pripravljenosti za dajanje, je način življenja, kajti dobrota potrebuje našo odločitev, naše roke, noge, glavo, srce, da najde pot do ljudi v stiski. •

VESELJE V SOŽITJU

Helena Zevnik Rozman, Imre Jerebic

Predstavitev vsebine seminarja Karitas 2012

Celje	Dom sv. Jožefa	12. in 13. 10. 2012
Postojna	Hotel Šport	19. in 20. 10. 2012
Veržej	Marianum	26. in 27. 10. 2012

Kot ste lahko prebrali že v julijski številka Žarka dobrote, se z letošnjim geslom tedna Karitas, **Veselite v sožitju**, pridružujemo razmišljanjem v povezavi z evropskim letom aktivnega staranja in medgeneracijske solidarnosti. Še posebej smo se želeli usmeriti v medgeneracijsko solidarnost, ki jo želimo osmisliti v luči veselja do bivanja v sožitju, do radosti sobivanja.

Z vsebinami letošnjega seminarja želimo tako ozavestiti potrebo po sožitju, skupnem sobivanju in podarjanju ter kaj je pristno veselje in kako ga lahko prinašamo v medgeneracijsko solidarnost. Predvsem pa želimo prepoznati probleme medgeneracijske solidarnosti v družbi in družini, župnijsko občestvo kot naraven prostor medgeneracijskega sožitja ter najti vlogo župnijskih Karitas v medgeneracijski solidarnosti.

V okviru programa ob petkih zvečer bomo na vsaki lokaciji izpostavili problematiko, ki je povezana z medgeneracijsko solidarnostjo. Tako bodo gostje na okrogli mizi v Celju spregovorili o medgeneracijski solidarnosti v politikah socialne države ali bolj konkretno, kje se kaže medgeneracijska solidarnost na področju pokojninskega in zdravstvenega zavarovanja ter ali ta solidarnost v velikih demografskih spremembah še zdrži. Ob tem se bomo vprašali o solidarnosti ob željah po daljšem zaposlovanju starejših in veliki brezposelnosti mladih, pritiskih na srednjo generacijo, ki je še zaposlena. Za goste na okrogli mizi se dogovarjamo s predstavniki Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve in drugimi strokovnjaki s tega področja.

V Postojni bomo prav tako na okrogli mizi z gosti spregovorili o medgeneracijski solidarnosti v lokalnem okolju, se ustavili pri vprašanju »umetnih« medgeneracijskih skupin v lokalnih okoljih in skušali osmisliti župnijsko občestvo kot naraven prostor medgeneracijske solidarnosti. Ob tem prav gotovo ne bolj manjkalo idej, kako poživiti sožitje in solidarnost v lokalnem okolju.

Okrogla miza v Veržeju pa bo namenjena razmišljanju o problemih medgeneracijske solidarnosti v družini. Gostje bodo poskusili odgovoriti na vprašanja, kako graditi družinsko občestvo, oblikovati vloge v družini, da bi bila medgeneracijska solidarnost in sožitje del naših družin.

V soboto bo vsebina programa na vseh treh lokacijah enaka. Razmišljanja predvsem v dopoldanskem delu bomo naslonili na geslo: veselje v sožitju. Uvodno intonacijo dneva nam bo posredoval dr. Karel Gržan, ki nam bo spregovoril o poti od osebne sreče do medgeneracijskega osrečevanja. V nadaljevanju nam bodo gostje, ki v svojem življenju žarijo veselje, spregovorili o tem, kaj je tisto, kar jih osrečuje, in zakaj so tako veseli. Spet drugi gostje pa nam bodo posredovali razmišljanja o odnosih, kako jih zgraditi, da bodo prava naložba za prihodnost, ki bo omogočala življenje v sožitju. Seveda bo čas v dopoldnevu omogočal tudi slušateljem, da javno ali v pogovornih delavnicah izrazijo, kaj njih osrečuje in kako osebno živijo sožitje.

Popoldan pa bomo namenili oblikovanju konkretnega načrta, kako živeti veselje v sožitju v naših organizacijah Karitas, od župnijskih, škofijskih do Slovenske Karitas, ter kako vključiti sožitje med generacijami v naše skupine. Ob tem si bomo podelili tudi izkušnje, kako se lahko župnijske Karitas aktivno vključijo v medgeneracijske dejavnosti v župniji.

Foto: Helena Zevnik Rozman

Vsi seminarji se bodo ob petkih začeli s sveto mašo ob 18h (razen v Celju ob 18.30), nadaljevali z večerjo in seveda večerno okroglo mizo. Ob sobotah pa se bomo ob 7h srečali pri sveti maši, nadaljevali z zajtrkom in predavanji ob 9h. Seminarji se bodo predvidoma zaključili ob 16h. Dokončen program z imeni predavateljev in gostov boste prejeli v začetku septembra. •

POGLABLJANJE REVŠČINE V SLOVENIJI

Jožica Ličen

Pogovor pri predsedniku države o poglobljanju revščine v Sloveniji

Predsednik republike dr. Danilo Türk je 11. julija 2012 sprejel predstavnike Slovenske Karitas, Rdečega križa Slovenije, Nacionalnega foruma humanitarnih organizacij Slovenije in Zveze prijateljev mladine Slovenije, s katerimi se je pogovarjal o aktivnostih na področju socialnih programov in humanitarnih dejavnosti.

Generalni tajnik **Slovenske Karitas Imre Jerebic** je poudaril, da se obrazi revščine spreminjajo. Kot je pojasnil, je med prosilci za pomoč vedno več ljudi, ki so sposobni za delo. Tej vitalni populaciji bi morali po njegovih besedah vračati upanje in ohranjati njihovo dostojanstvo. Dodal je, da ne gre več samo za materialno revščino, ampak tudi za vprašanje smisla v teh težkih razmerah oziroma za duhovno revščino. Izziv časa je učenje solidarnosti, zato smo dolžni povzdigniti glas v bran revnih in izkoriščanih doma in po svetu.

Predsednik **Rdečega križa Slovenije Franc Košir** je izpostavil, da se je v primerjavi z lanskim letom število prosilcev za različne oblike pomoči sicer nekoliko zmanjšalo, vendar je zaskrbljujoče dejstvo, da ljudje za pomoč zaprosijo večkrat, kar kaže na to, da se revščina v Sloveniji pogloblja.

Predsednica **Nacionalnega foruma humanitarnih organizacij Slovenije Tereza Novak** je opozorila, da pri nekaterih skupinah prebivalstva revščina postaja že tradicionalna. Posebej je omenila probleme bolnikov s kroničnimi boleznimi, ki morajo po novem sami plačevati za nujno potrebne pripomočke, kršitve pravic odpuščenih delavcev in slabšanje položaja tujcev.

Predsednica **Zveze prijateljev mladine Slovenije Darja Groznik** je spregovorila o tem, da se lahko problem revščine v javnosti namesto izpostavljanja konkretnih primerov osvetli tudi z drugih zornih kotov, predvsem z vidika osveščanja.

Prav tu smo si bili vsi enotni, da medijsko izpostavljanje družin in posameznikov, ki trpijo zaradi revščine, postavlja pod vprašaj našo etiko. Smo res pripravljeni darovati le, če vidimo solze na obrazu, ali bomo gradili čut solidarnosti na temelju zaupanja?

Konkretni primere, s katerimi se srečujemo v praksi, smo izpostavili ostali udeleženci srečanja:

- **Karin Elena Sánchez** iz ZPMS je opozorila na nekatere negativne vidike nove socialne zakonoda-

je na področju uveljavljanja pravic iz javnih sredstev ter njene posledice za otroke in mladostnike.

- **Jožica Ličen** iz Škofijske Karitas Koper sem predstavila problematiko brezposelnih s konkretnimi stiskami nekdanjih delavcev Primorja. Poleg materialne pomoči bo treba še več moči usmeriti v psihosocialno pomoč, predvsem pa spodbujati skupine za samopomoč. Opozorila sem tudi na dolgoročne posledice revščine, ki se bodo poznale na področju izobraževanja, kulture, športa, skratka, na kakovosti življenja družin in posameznikov ter družbe kot celote.

- **Danijel Starman** iz RK je izrazil zaskrbljenost v zvezi s pomočjo v hrani, saj je letošnja dobava hrane EU zaradi višjih stroškov hrane količinsko manjša, sredstva, zbrana v različnih akcijah, pa ne zadoščajo potrebe, ki so poleg hrane tudi plačilo položnic.

- **Anita Ogulin** iz ZPMS je opozorila na povečanje samodestruktivnosti pri posameznikih, ki so socialno ogroženi, ter posebej poudarila pomen pomoči, ki bo usmerjena v odnose znotraj družine, katerih žrtve so pogosto otroci.

- **Darko Bračun** iz Nadškofijske Karitas Maribor je izpostavil problematiko najbolj ranljivih skupin, kot so brezdomci, tujci, ženske. V ta namen pri njih delujejo materinski domovi, ljudska kuhinja in zavetišče za brezdomce.

Predsednik republike dr. Danilo Türk je povzel glavne zaključke pogovora. Strinjal se je s sodelavci, da bi bilo koristno imeti posvetovalno telo pri vladi, ki bi podajalo predloge rešitev na področju socialnih programov in humanitarnih dejavnosti. Prav tako bi morali pripraviti podrobno analizo delovanja novega socialnega sistema in predloge sprememb socialne zakonodaje. V tem okviru bi bilo treba oceniti stanje v zvezi z možnostjo diskrecijskega odločanja centrov za socialno delo v korist najbolj ogroženih in možnosti povečanja vloge nevladnih organizacij pri presoji socialne ogroženosti ljudi. Predsednik Türk je posebej poudaril, da bi morali biti v okviru predvidene reforme trga dela zagotovljeni instrumenti krepitve socialnega podjetništva in uvajanja novih oblik dela, ki bi omogočile lažje zaposlovanje ljudi za opravljanje manjših del.

Tovrstni pogovori so več kot potrebni, pa ne le zato, da se predsedniku države z različnih zornih kotov predstavi videnje trenutnih socialnih stisk, temveč tudi zato, da slišimo drug drugega. Zaradi vse večjega pritiska na humanitarne organizacije in vse večje želje pomagati pogosto pozabljamo, da nismo edini, temveč moramo v dani situaciji delovati usklajeno, predvsem pa skupaj iskati najprimernejši način učinkovite pomoči. •

V BOJ PROTI TRGOVINI Z LJUDMI Z IZDAJO ZLOŽENKE

Mateja Volf

Slovenska Karitas že nekaj let izvaja poseben program za pomoč žrtvam trgovine z ljudmi. Del programa je tudi osveščanje ciljne populacije ter splošne javnosti o problematiki in hudih posledicah tega svetovnega problema.

10

V prilogi glasila Žarek dobrote se zato nahaja tudi zloženska, ki o nevarnostih in pasteh trgovine z ljudmi osvešča mlade pa tudi delovne migrante. Namen je prepoznavati tvegana vedenja in ustrezno ukrepati. Preventiva, osveščanje ima v tem smislu tudi cilj, da se javno in odkrito spregovori o tej temi in se posreduje pri prepoznavanju problematike, usmerja k iskanju pomoči ter se omogoči zaščito.

Zloženska želi dati ključna sporočila o:

- kršenju temeljnih človekovih pravic,
- različnih pojavnih oblikah trgovine z ljudmi,
- načinih novačenja in preventivi,
- tveganju v procesu delovnih migracij,
- možnostih pomoči žrtvam.

Trgovino z ljudmi lahko opredelimo kot vsako obliko prodaje, rekrutiranja, prenosa ranljivih posameznikov oz. skupin z namenom izkoriščanja (kot prisilna prostitucija, prisilno delo, suženjstvo, prodaja tkiv, krvi in organov, vpletenost v kazniva dejanja). Temelji na plačilu in drugem nadomestilu ter jo obvezno spremlja psihofizično nasilje, prevara, odvzem dokumentov, tako da se doseže popoln nadzor nad žrtvijo. Tako so kršene temeljne človekove pravice in svoboščine – svoboda gibanja, izražanja, varstvo osebne svobode, pravica do osebnega dostojanstva in varnosti, prepoved mučenja, nedotakljivost človekovega življenja ...

Slovenija ni izvzeta iz te problematike. Tako ni več samo tranzitna država, kar pomeni, da bi žrtve trgovine z ljudmi z namenom različnega izkoriščanja – predvsem prisilne prostitucije – preko nas samo transportirali v zahodno Evropo, ampak so tudi mladi iz Slovenije lahko žrtve te trgovine. Prav tako se pri nas žrtve žal tudi izkoriščajo, kar pomeni, da smo tudi ciljna država. Žrtve so večinoma iz držav, kjer vladajo težje socialno-ekonomske razmere, tj. Ukrajine, Moldavije, Bolgarije, Romunije, Slovaške, Češke, Madžarske, Dominikanske republike.

Po ocenah Mednarodne organizacije dela je na svetu najmanj 2,4 milijona ljudi, ki so žrtve trgovine z ljudmi. 43 odstotkov jih je prisiljenih v prostitucijo, 32 odstotkov v prisilno delo, 25 odstotkov pa v oboje. Polovica žrtev je mlajših od 18 let. Letno naj

bi trgovina z ljudmi prinesla okroglih 32 milijard dolarjev. **Trgovina z ljudmi je prilagojena potrebam novodobnega suženjstva, izkoriščanja delovne sile, beračenja, trgovine z organi in podobno. Vsako leto se v mrežo trgovcev z ljudmi ujame ogromno otrok, žensk in moških; tako trgovina z ljudmi na območju EU zajame več sto tisoč ljudi letno.**

Mednarodni problem, ki mu vse več pozornosti posvečajo vladne, nevladne in mednarodne organizacije, saj gre za drugi največji kriminalni posel na svetu takoj za trgovino z orožjem (sledi ji trgovina z drogo), je še bolj problematičen, saj obstaja trend naraščanja tudi v povezavi z zaostrenimi socialno-ekonomsko razmerami tako pri nas kot v svetu in s tem povezano migracijo.

Tako je pomembno pri preventivi usmerjati k prepoznavanju in višanju vrednot osebnega dostojanstva, človekove nedotakljivosti, zadovoljevanju človekovih potreb na zdrav način, prepoznavanju problematike, čustev in iskanju rešitev v krogu poznanih ljudi, sorodnikov ali institucij, večanju empatije za posameznika in solidarnosti za pomoč. Pomoč na tem področju nudijo nevladne organizacije, kot so Karitas, društvo Ključ in druge v sodelovanju z organi pregona, kriminalistično policijo.

Kako lahko vsak od nas prispeva k zmanjšanju tega problema? Pomembno je, da vsak posameznik v okolju, kjer živi in deluje, gleda na svet z odprtimi očmi in je odprt za probleme in stiske drugih. Nihče od nas ni nedotakljiv za takšne ali drugačne stiske in le z večanjem dobrohotne naklonjenosti in zaupanja lahko tudi izboljšujemo medsebojne odnose in solidarnost. Hkrati je pomembno poiskati ustrezno pomoč, če problema ne zmoremo rešiti sami, saj to odlikuje zrelo vedenje posameznika. Ko večamo solidarnost za druge, smo je hkrati lahko deležni tudi sami. •

RAZLIČNI OBRAZI STISK, RAZLIČNI OBRAZI POMOČI

Jožica Ličen

Ob propadu Primorja ...

Vsaka zgodba o uspehu ima svoj začetek, vrh in konec. Za nekatere vemo, da so muhe enodnevnice, za slovensko gradbeništvo pa bi držala trditev »dolga zgodba«. Žalostno, toda resnično, zgrajene so številne stavbe, tudi cerkvene, kilometri avtocest, mostovi in viadukti, zaključilo pa se je obdobje socialne varnosti stotin zaposlenih, ki so to gradili ter bili ponosni na osebne in skupne rezultate svojega dela. Vsi so pisali zgodbo o uspehu in vsi so ostali neme priče propada. Ne samo v Ajdovščini, temveč po celotni Sloveniji in tudi preko naših meja.

Propad primorskega gradbeništva je bil samo vprašanje časa. Pri Karitas smo že dobri dve leti srečevali ljudi, ki so bili pogodbeno ali drugače povezani s Primorjem in so zaradi nelikvidnosti, kot temu učeno pravimo, ostali brez dohodka ter brez pogojev za delo. Kolikokrat so bile izrečene besede: »Nimam za preživetje, toda ne zato, ker sem zapravljaj, marveč zato, ker mi poštenega dela ne plačajo.« Sama sem v enem od mojih komentarjev pred letom drzno zapisala: **»To, kar se dogaja, je evtanazija slovenskega delavca.«** In točno to se je zgodilo: zdravi in za delo sposobni ljudje so v trenutku nehali biti delavci in postali »uporabniki« centrov za socialno delo ter zavodov za zaposlovanje. Tu ni bilo nobene izbire med dobrimi in slabimi, med preprostimi in strokovnjaki, tujci in domačini, med tistimi, ki imajo družine, ali samskimi; enostavno so v tistem ponedeljkovem jutru, ko so sklonjenih glav čakali na dokumente, nehali biti delavci. Šla sem zraven, videla in občutila. Ni bilo pogovora, le sklonjene glave in pogled v prazno, kot na pogrebu dobrega prijatelja.

Že ob objavi stečaja je Karitas pripravila Javno pismo nekdanjim delavcem Primorja, ki po vsebini nagovarja vse, ki so, ne po svoji krivdi, izgubili delo. Kar nekaj med njimi se jih je kot rešilne bilke oprijelo stavka: **»Kjer Bog zapre vrata, odpre okno.«**

In njihov problem je postal naš problem. Sodelavci Karitas smo se takoj vključili v vse oblike konkretne pomoči in v koordinacijo pomoči z občino, centrom za socialno delo, sindikati, Zavo-

dom za zaposlovanje in Rdečim križem. Pozitivno sporočilo srečanj je bilo, da vsi hočemo omiliti nastalo situacijo, saj so bili delavci od meseca marca brez rednih dohodkov. Občina Ajdovščina je tudi Karitas namenila določena sredstva za nakup hrane in plačilo nujnih položnic, sindikati so izplačali pomoč tistim, za katere so vedeli, da je ogroženo njihovo preživetje, CSD in Zavod sta razširila ekipo sodelavcev, da so postopki hitreje stekli.

Na sestanku **skupine neprofesionalnih svetovalcev Karitas** pod vodstvom psihologa Bogdana Žorža smo si bili enotni, da materialna pomoč ni dovolj, zato so ob vsakem dežurstvu za materialno pomoč prisotni tudi sodelavci Karitas, ki so se usposabljali za svetovanje ljudem v stiskah. Večini je težko narediti prvi korak in prositi pomoč, zato je največkrat potrebno poslušanje in podpora. Končno, kdo zna poiskati odgovor očetu, ki ima 20 let delovne dobe, brezposelno ženo in dva, tri ali celo štiri otroke v šoli, pa kredit za hišo, ki so si jo z velikim odpovedovanjem zgradili, morda celo zdravstvene težave? Še veliko težje je odgovoriti, zakaj je do tega prišlo, in prav to je največja stiska vseh.

Posebno skrb smo namenili delavcem, ki so nastanjeni v samskem domu. Kaj hitro smo ugotovili, da pomoč v hrani in higienskih potrebščinah ter plačilo dnevnega toplega obroka niso dovolj. Oblikovali smo skupino za samopomoč, ki se enkrat tedensko srečuje v Centru Karitas v Ajdovščini. Zopet zgodbe, ki imajo skupno sporočilo: ranjeno dostojanstvo. Najbolj zgovorno je svoje občutje povedal 58-letni zidar, ki je rekel: **»V denarnici manjka, vendar bo že kako, v srcu boli, vendar imam družino pa tudi vas, ki mi pomagate, v glavi pa noč in dan kljuva 'zakaj', in prav to je najtežje.«**

Tudi sodelavci Karitas ob vsem tem čutimo stisko. Pred nami je čas, ko nam pamet pravi, naj gremo na samotni kraj in se odpočijemo, toda srce odgovarja: ali naj se naredimo, da se to nas nič ne tiče, in zapremo vrata? Z veseljem ugotavljam, da smo to skušnjava uspešno premagali in se odločili, da bomo tudi med poletjem odprti za vse, ki potrebujejo pomoč, pa tudi za tiste, ki želijo pomagati. Naša skladišča niso prazna, prav v teh dneh prihaja hrana EU, ostalo hrano smo kupili iz sredstev Karitas, ki so v glavnem dar dobrih ljudi. Po župnijah bomo zbirali krompir in druge kmečke pridelke. Iznajdljivost v dobrem ne pozna meja. Poleg pomoči pri plačilu nujnih

položnic in hrane delimo tudi zvezke in bone za nakup šolskih potrebščin. Že v začetku smo vedeli, da sredstva Škofijske Karitas ne bodo dovolj za tokratne potrebe, zato prosimo in vabimo. Prvi se je s konkretnim darom odzval Predal dobrote

pri reviji Ognjišče in še 80 šolarjev bo prejelo pomoč.

Prepričani smo, da so za Cerkev in Karitas stiske ljudi izziv in prilika, da bo med številnimi obrazi darovalcev tudi obraz slovenskega katoličana. •

Javno pismo nekdanjim delavcem Primorja

Objavljeno je bilo že v nekaterih medijih, prav pa je, da ga preberemo tudi bralci Žarka dobrote.

Spoštovani nekdanji delavec Primorja, dragi gospod!

Verjetno se vam zdi nenavadno, da vas nazivamo z gospodom, saj ste se na gradbiščih oz. kjerkoli ste delali med seboj tikali in tako so se na vas obračali tudi vaši predpostavljeni. Naziv gospod uporabljamo namenoma, ker želimo poudariti, da ste pošteno služili kruh. Naporno delo ste opravljali za dobrobit vaših domačih pa tudi nas vseh, ki uživamo sadove dela vaših rok, ko se vozimo po cestah ali uporabljamo zgradbe, ki ste jih zgradili. Zato si zaslužite naziv gospod. Marsikdo od tistih, ki smo jih bili navajeni titulirati z »gospodom«, si glede na svoje ravnanje ob potiskanju Primorja v propad bolj zasluži kakšno drugo ime, ki pa bi ga bilo nespodobno omenjati v javnem pismu.

Propada Primorja niste zakrivali vi. Vi ste s svojim delom skozi dolga leta skrbeli, da je Primorje raslo, zdaj pa vam je to brez vaše krivde odvzeto. Želimo vam sporočiti, da se tega v polnosti zavedamo tudi sodelavci Karitas. Zavedamo se, da ste se nenadoma znašli v okoliščinah neke ogorčenosti, za katero ste verjeli, da se vam zaradi vaše delavnosti in pridnih rok ne more zgoditi. Nočete biti nikomur v breme, in zato vam želimo sporočiti, da vas razumemo, sočustvujemo z vami, na vas ne gledamo kot na »novo breme«, ampak kot na soljudi v stiskah, ki jim želimo pomagati z bratsko ljubeznijo!

Spoštovani nekdanji delavec Primorja, dragi gospod!

To pismo vam pišemo, da bi vam povedali, da sočustvujemo z vami. Po svojih močeh bi vam radi pomagali, čeprav se zavedamo, da naša pomoč ne more nadomestiti tistega, kar ste doslej vsak mesec prislužili s poštenim delom. Naša sredstva so pač omejena, kljub temu pa vas vabimo, da, če potrebujete pomoč, prestopite vrata Karitas. Pridete lahko z dvignjeno glavo in ni treba, da bi se sramovali, če vas bo kdo videl ali prepoznal. Vi niste storili ničesar, česar bi se bilo treba sramovati.

Trenutni položaj je tak, da bo verjetno večina med vami imela težave pri iskanju nove zaposlitve, saj je služb malo. Kljub temu vas vabimo, da ne izgubite poguma in vztrajate. »Kjer Bog zapre vrata, odpre okno,« pravi pregovor. Tudi če ne uspete takoj najti zaposlitve, iščite priložnosti za delo. Tako ali drugačno, uradno ali priložnostno. Tisti, ki imate doma kmetijo, možnost za rejo kakšne domače živali, starejšega sosedu, ki bi mu pri opravilih prišla prav vaša pomoč, izkoristite take stvari, tudi če se še predvčerajšnjim niso »splacale«. Ohranite delovno kondicijo, predvsem pa ohranite dostojanstvo. Vredni in koristni niste zaradi dela ali plače, da bi bili sedaj, ko le-te ni, nevredni. Dragoceni ste kot oseba, ki ima svoje dostojanstvo, in pri tem vaše pretekle zasluge pri skrbi za družino ali dejstvo, da ste žrtev okrutnih ekonomskih procesov, niti niso pomembni.

Spoštovani nekdanji delavec Primorja, dragi gospod!

Naj še enkrat zapišemo, da ste v naših prostorih vedno dobrodošli. Ko boste potrebovali pomoč, bomo z vami delili tisto skromno, kar imamo, za vas pa bomo našli tudi toplo in prijazno besedo. Pa še nekaj: Korajža velja! Naj vam bo stiska, v kateri ste se znašli, izziv, iz katerega boste izšli kot zmagovalci. Zato vas vabimo v naše prostore tudi kot prijatelja, sodelavca. V slogi je moč – lažje bomo našli izhode iz krize, če bomo rešitve iskali skupaj.

*S spoštovanjem do vas in vaših domačih,
ravnatelj Matej Kobal s sodelavci Škofijske Karitas Koper*

VESELO PRAZNOVANJE OBLETNIC

Jožica Ličen

10. obletnica Doma Karitas v Soči in razstava Umetniki za Karitas v Bovcu

V torek, 17. julija, se je v hotelu Kanin v Bovcu dogajalo več kot navadno. Turistom, ki v poletnih mesecih obiščejo Bovec, je tudi tokrat Karitas ponudila srečanje z lepim in dobrim.

Prodajna razstava Umetniki za Karitas je v Bovcu v juliju in avgustu tradicionalna že vse od leta 1999, ko je bil izkupiček likovnih del namenjen obnovi Doma Karitas v Soči. Tokrat je bilo še posebej slovesno, saj odprtje razstave sovpada z 10. obletnico obnove Doma Karitas v Soči. Na prireditvi je zbrane nagovoril upokojeni koprski škof msgr. Metod Pirih, ki je poudaril pomen umetnosti in dobrotelosti v slehernem okolju, saj nagovarja ljudi za pravičnejšo delitev dobrin in ljubeč odnos do sočloveka. Razstavo je odprl bovški župan Siniša Grmovšek, ki je bil slavnostni govornik tudi ob blagoslovitvi doma pred desetimi leti. Tokrat je spregovoril o številnih stiskah brezposelnih, obenem pa se je zahvalil Karitas za spremljanje in pomoč družinam in posameznikom. Sama sem predstavila vsebino projekta Umetniki za Karitas in razstavljeni dela, kulturni program pa sta oblikovala učenca Glasbene šole Bovec Martin in Nejc. Osebe hotela in sodelavke domače Karitas so poskrbeli za vse, od postavitve razstave do organizacije prireditve in pogostitve prisotnih. Med navzočimi je bila tudi skupina sodelavk Karitas z družinami, ki so v tistem času letovale v Soči. Ob tej priliki smo se v imenu Škofijske Karitas še posebej zahvalili Eriki in Daretu Kavčič, ki že vsa leta skrbita, da so vrata Doma v Soči obiskovalcem prijazno odprta in da je vse na svojem mestu.

Morda še malo statistike: od 7. julija 2002, ko je bila hiša blagoslovljena in predana svojemu namenu, se letno v njej dogajajo tabori, ki jih organi-

zira Karitas (otroci iz programov Popoldan na Cesti, otroci in mladi iz Posvojitve na razdaljo, otroci in mladi iz Istrske območne Karitas, medgeneracijski tabori, sodelavci Karitas z družinami) pa tudi druge skupine (Vera in luč, Sončna pesem ter druge župnijske skupine). Letno je v domu povprečno 300 do 400 otrok in odraslih, saj v vseh teh letih beležimo preko 13.000 nočitev.

Tokrat je oba dogodka povezovalo geslo kolonije in prodajnih razstav »Odpri srce, odpri roke, otiraj bratove solze«, saj je Simon Gregorčič pesnik Soče in bratske ljubezni. •

13

»KAJ SKRIVA MOJA TORBA?«

Klementina Bajec

Medgeneracijska tabora v Soči 2012

Dva zaporedna vikenda smo se udeleženci različnih starosti družili v prelepem naravnem okolju doline reke Soče. Bilo nam je res lepo. Medgeneracijski tabor je MOST POVEZOVANJA med generacijami, kjer se med seboj v prijetnem druženju srečujemo, se pogovarjamo, skupaj ustvarjamo mladi, srednja generacija in starejši.

V vasi Soča je v Domu Karitas od 29. junija pa do 8. julija 2012 že četrtrič po vrsti potekal tabor s povezovalno vsebino »Kaj skriva moja torba?«. Ker je bil lanski odziv zelo velik, smo letos organizirali dva tabora. V prvem tridnevnem bivanju se nas je iz vseh generacij zbralo 38, v drugem terminu pa 40 udeležencev, starih od 5 do 85 let.

Z izvedbo obeh taborov smo zaključili naše medgeneracijsko leto, zapolnjeno z dejavnostmi v naših Medgeneracijskih centrih v Ilirski Bistrici, Ajdovščini, na Cesti, na Slapu pri Vipavi in v Solkanu. S taborom in celoletnimi dejavnostmi v medgeneracijskih samopomočnih skupinah oziroma skupinah za stare, izobraževanjih za prostovoljce, individualnem družabništvu s starejšim človekom želimo povečevati občutljivost za potrebe starejših družinskih članov ter mlajših za medgeneracijsko sožitje.

Z aktivnim druženjem, izletom v Lepeno in jahanjem konj, ustvarjalnimi in športnimi delavnicami, družabnimi večeri ob tabornem ognju ter z različnimi igrami smo osmislili medgeneracijske cilje.

Skupaj smo spoznavali, kaj se skriva v naših torbah, ki so bile tako različne, saj smo bili iz vseh generacij. Torba, ki jo v otroštvu, mladosti in zrelih letih prenašamo s seboj. Kakšna je bila moja prva šolska torba? Vsaka skupina je svojo torbo okrasila po svoje in jo polnila s predmeti, ki so jih udeleženci pridno nabirali.

Prostovoljci so pripravili in zvečer odigrali igro Butalci, ki nas je vse pošteno nasmejela. Gast je predstavil igro badmintona, udeleženci vseh generacij so se preizkusili tudi v turnirju. Z našim gostom smo spoznali tudi vožnjo s padalom na valovih – kajtanje, ob ugodnem vetru pa smo z njim dvigovali padala. V ustvarjalni delavnici šivanja sovic iz blaga smo obujali veščine šivanja in prenašali znanje na mlajše generacije. Narejene sovice so simbolično predstavljale vse generacije, zbrane na taboru.

Z izvedbo medgeneracijskega tabora smo tudi letos zelo zadovoljni. Naj vas utrinki udeležencev popeljejo v neokrnjen svet smaragdne Soče in preživetih dni, ko smo v sobivanju radovedno iskali, kaj vse se skriva v naših torbah, ki jih nosimo skozi življenje. Pri tem pa nam je štrene mešal tudi Neredko, ki je skrival copate in delal nered po hiši.

Več o taboru si lahko ogledate tudi na našem novem blogu <http://mgtsoca2012.blogspot.com/> •

Nekaj misli in vtisov udeležencev:

»Najbolj mi je bilo na taboru všeč medsebojno razumevanje med mladimi in malo manj mladimi. Rada slikam na kamenje, če ima kamen obliko kake živali, ga poslikam. Še posebej pa so mi všeč beli soški kamni, ki smo jih skupaj z otroki nabrali in poslikali. Tabor mi prinese veselje. Vse to druženje je enkratno.«

Vojka, 77 let

»Na medgeneracijskem taboru je zame izstopala prijaznost, dobri ljudje, sloga med nami, med starejšimi in mladimi, skupni sprehodi, reka Soča. Tu sem prvič v življenju jahala konja. Narava, cvetice in hribi so me spomnili na moja mlada leta. Vse te občutke, ko sem hodila v šolo, sem sedaj še bolj doživela preko pesmi našega pesnika Simona Gregorčiča.«

Mihela, 74 let

»Starejši ljudje so mi dali zelo veliko, samega sebe, odprli so mi svojo dušo.

V spominu mi je še posebej ostala tudi misel mladostnice, ki mi je rekla, da mladi velikokrat kar spregledajo stare, kot da jih ni, kot da se jih ne opazi. Tu na taboru pa je to nemogoče, ker smo skupaj. Bolj stopi v ospredje zavedanje, da moramo mladi starejšim pomagati.«

Ljubica, 50 let

»Medgeneracijski tabori so potrebni, ker se danes morajo generacije med seboj bolj povezovati, saj mladi potrebujejo starejše in starejši mlajše. Mlajši imajo šolsko izobrazbo, starejši pa prakso in življenjske izkušnje. Zato lahko drug drugemu nekaj damo, tako pa postajamo vsi bolj bogati.

Najbolj mi je všeč, da so vse generacije skupaj, da smo odprti in drug do drugega pozorni, da se razumemo in da je druženje med nami lepo.

Želela sem, da tudi moji trije vnuki to doživijo, dati sem jim hotela to izkušnjo medgeneracijskega druženja, da doživijo ta skupni utrinek vsakdana, ker ni povsod te priložnosti. Ko sem vsakega od vnukov vprašala, če kaj pogrešajo svoj računalnik, televizijo, so rekli, da ne. Uživali so v večernem tabornem ognju, v skupnih pohodih in delavnicah, ko smo ustvarjali.«

Magda, 67 let

Mlajši udeleženci tabora pa so povedali:

»Zelo je bilo lepo. Pridobil sem »živetje« med starejšimi. Naučil sem se postaviti kres in šivati sovce iz blaga.«

»Na taboru sem prvič jedel ječmenovo juho. Tabor v Soči mi je bil zelo lep, ker sem spoznal nove prijatelje in igrice.«

»Izvedela sem, kaj je GENERACIJA.«

»V sožitju otrok, mladostnikov in starostnikov je življenje lepše!«

VESELJE V SOČI

Tanja Bratina

Med 9. in 14. julijem je v Domu Karitas v Soči potekal tabor za otroke iz programa Posvojitev na razdaljo in otroke iz Istrske območne Karitas. Letos so se jim pridružili tudi otroci iz programa Popoldan na Cesti. Vseh se nas je zbralo 38.

Osrednja tema tabora je bilo veselje, ki ga v skupini razigranih otrok in pridnih animatorjev ni primanjkovalo vse dni našega druženja.

Po dolgi dopoldanski vožnji iz Istre in Vipavske doline so bili otroci kmalu po prihodu razdeljeni v skupine in sobe. Ponedeljkov popoldan je minil v skupnem spoznavanju, različnih igrah in izboru imena skupine. Skupaj smo se udeležili svete maše, ki jo je daroval bovški župnik Vilijem Čušin. Pri maši smo sodelovali s petjem, prošnjami in zahvalami. Sledila je večerja in začetek igre skriti prijatelj. Otroci od vsega vznemirjenja zvečer kar niso mogli zaspati, vendar jih je naposled le premagala utrujenost.

V torek dopoldan smo se po zajtrku odpravili na pohod po Soški poti do Velikih korit reke Soče, kjer smo občudovali reko in naravo ob njej. Po kosilu in počitku so se začele ustvarjalne delavnice. Otroci so bili razdeljeni v tri skupine, v katerih so vsak dan sodelovali pri eni izmed delavnic. Izdelovali smo lesene splave, obeske za skritega prijatelja iz das mase in svečnike iz kamnov. Najbolj jim je bila všeč delavnica izdelovanja lesenih splavov. O tem pričajo naslednje izjave, ki so jih napisali pred odhodom domov:

»Splavi, ker rada delam z orodjem.«

»Tista, kjer smo delali splave, ker je bilo zabavno.«

»Ko smo delali splave.«

Zvečer sta zabavni večer, poln smeha, pripravili modra in bela skupina.

Sredino dopoldne nam je popestril dež, zato smo ostali na terasi Doma in nadaljevali z ustvar-

jalnimi delavnicami. Igrali smo tudi tombolo. Popoldan smo se odpravili na pohod, kjer nas je ujel dež. To je bilo za otroke še posebno doživetje, saj so zvečer vsi povedali, da jim je bil najbolj všeč pohod po dežju. Zabavni večer z zanimivimi igrami sta pripravili rumena in rdeča skupina.

Četrtek smo izkoristili za krajši sprehod in ga pred kosilom nadaljevali z igro skriti zaklad. Pridni prostovoljki sta pripravili zanimive namige in izzive, ki so otroke pripeljali do zaklada, ki se je dobro skrit nahajal v hiši. Popoldan smo nadaljevali z ustvarjalnimi delavnicami. Izdelovali smo tudi rožice iz papirja. Četrtekov zabavni večer je pripravila zelena skupina.

Tudi v petek nas je obiskal dež, zato smo si dopoldne ogledali film, popoldne pa nam je bilo vreme bolj naklonjeno in smo se odpravili na pohod. Zvečer smo razkrivali vsak svojega skritega prijatelja in preživeli zadnji skupni večer ob tabornem ognju, kot se za pravi tabor tudi spodobi.

Prišla je sobota in morali smo se posloviti. Polni lepih doživetij smo se odpravili vsak proti svojemu domu.

O tem, kakšen se jim je zdel tabor v Soči, so otroci zapisali:

»Lepo sem se imel, ker so bili zabavni večeri in smo slastno jedli.«

»Tabor je bil lep, zaradi narave, ki ga obkroža.«

»Zabaven, lep, vesel.«

»Tabor v Soči se mi je zdel lep, ker smo bili vsi skupaj.«

»Zelo, zelo lep, ker so bile dobre jedi, delavnice in sem se spoznal z drugimi.«

Da so se otroci na taboru imeli lepo, gre še posebej zahvala animatorkam: Tjaši, Mojci, Nastji, Katji, Karolini, Emi in Ani Mariji ter kuharjem Lojzki, Milojki in Robertu. Za program in izvedbo tabora pa sva poskrbeli Alenka in Tanja. •

DANI IVANČIČ PRIZNANJE OBČINE BOVEC

Dana Ivančič, sodelavka Karitas iz Bovca in voditeljica Tolminske območne Karitas, je ob letošnjem občinskem prazniku prejela priznanje občine Bovec, za katero pravi, da ga deli z vsemi sodelavci Karitas.

Priznanje je več kot zaslužen, saj je bila ob 20-letnici delovanja Karitas na bovškem soustvarjalka zbornika o delu Medžupnijske Karitas Bovec. Zbornik je le pika na i, saj lahko z gotovostjo trdimo, da so s srcem in konkretnimi dejanji vseskozi odgovarjali na stiske v svojem okolju, med katerimi sta jih najbolj zaznamovala dva potresa in plaz v Logu pod Mangartom.

To pa ni vse – Danina misel, globoko čutenje, predvsem pa osebna vera se stalno dotikajo ljudi na karitativnem, glasbenem, likovnem in kulturnem področju.

Poleg Dane je občinsko plaketo prejel tudi bovški župnik Viljem Čušin – iskrene čestitke in dobre želje obema! •

18. MEDNARODNA LIKOVNA KOLONIJA

Sinji Vrh, 13.–17. avgust 2012

UMETNIKI
ZA
KARITAS

**VABLJENI NA DAN ODPRTIH VRAT
v četrtek, 16. 8. ob 18.00**

Program:

Gledališka skupina Mladi z Gore pod vodstvom Ivce Vidmar in Pevska skupina Fantje spod velba

Udeleženci 2012: Ivana Andrić Todič, Vesna Benedetič, Milena Gregorčič, Anka Krašna, Ede Posa in Buba Posa iz Madžarske, Darko Slavec, Karmen Smodiš, Viktor Šest, Veljko Toman, Alenka Vicelj in Vinko Železnikar.

Častna gosta: ilustratorka Jelka Reichman in kipar Mirsad Begić.

Izkupiček prodanih del bo namenjen otrokom v stiski.

Informacije: 041 429 713 ali jozica.licen@rkc.si

Spletna stran: <http://karitas-kp.rkc.si/>

Ljubljana

LETOVANJE DRUŽIN V SONČNI HIŠI

Nataša Jontez

Sončno hišo sem letošnje poletje prvič obiskala kot pomočnica pri letovanju družin. Skupaj z voditeljico Alenko, prostovoljci in animatorji ter devetimi družinami smo preživeli čudovit, sončen teden, ki je bil poln dobre volje, sproščenosti, novih poznanstev in prijateljstev. Smeh in igra otrok, sproščeni klepeti skupaj s starši so bili del vsakdanjika v skupaj preživetem tednu, nad katerim s(m)o bili vsi pozitivno presenečeni. Marsikdo na začetku ni niti vedel, kaj pričakovati, zato je bilo presenečenje nad dogajanjem še toliko večje. Ne, prav nič nismo lenarili, bili smo izredno ustvarjalni, aktivni in – kar je najvažnejše – imeli smo se lepo in prav vsi smo sodelovali ter ustvarjali skupaj. Tudi žgoče sonce, vročina in neusmiljeni napadi komarjev nas niso ustavili! Z voditeljico in animatorji smo želeli, da bi bil program čim bolj pester in zanimiv: ustvarjalne delavnice – izdelovanje družinskega plakata ter skupna predstavitev, barvanje raznovrstnih ulitkov iz mavca, risanje motivov na majice, risanje z akrilom na platna, izdelovanje razglednic iz školjk in mivke, ogled lutkovne predstave Grdi raček v izvedbi gospe Irene iz Lutkovnega gledališča Ljubljana ter izdelava lutk – ptičkov, sprehodi skozi tunel in ob obali, izlet z ladjico v Izolo, obisk cerkve v Portorožu, športne igre, ples, igre v vodi in na koncu še družinski kviz. Dolgčas nam res ni bilo in prav za vsakogar se je našlo nekaj, kar je pritegnilo pozornost.

Svoje izkušnje in doživetja pa so z nami delile tudi družine. Že prvo jutro je našo ekipo na stopnicah čakal list papirja. Skupaj z voditeljico in animatorji smo dan začeli z dobro voljo, saj je gospa Vanja svoje prve vtise letovanja strnila v pesem Hiša sonca in jo delila z nami:

»Tam na morju, v Portorožu,
gor na klancu, med zelenjem, hiša že stoji.
Rumena čaka, kakor sonce,
da ogreje srca vseh ljudi.
Otroke, mlade, stare, bolne,
vse sprejema z odprtimi dlanmi.
Tukaj za vse se poskrbi,
nismo lačni, nismo žejni, le vročina nas poti.
Pa nič zato, saj tukaj smo prišli, da skupaj bi bili,
kakor bratje, sestre, prav z vseh strani.
Pozabimo svoj vsakdan, odvrzimo vse skrbi,
da naberemo moči, da lažje bomo šli skozi valove in čeri.
Hvala, bratje in sestre, da odpirate dlani,
ker to nas vse skupaj bogati.«

(Portorož, 3. 7. 2012)

Gospa Violeta mi je skozi teden, ki smo ga preživljali skupaj, večkrat prišepnila: »To je najboljši hotel v Portorožu, hotel Sončna hiša. Počutim se kot kraljica in moj sin kot princ. Naša kuharica nas prav kraljevsko razvaja.« Ob koncu letovanja je v pismu napisala: »Popolnoma sem se prepustila občutkom vsega dobrega, si napolnila baterije za naprej ... za povratek domov v realno življenje. Tudi te počitnice so realne – pa kljub vsemu tako zelo pravljične. Hvala zaposlenim in prostovoljcem ŠKL! Iskrena hvala vsem ...«

Naj z vami delim še pismo, ki me je čakalo ob vrnitvi v Ljubljano. Gospa Irena je napisala naslednje: »Enostarševska družinica, mami Irena in hčerki dvojčici Sara in Lara, se iskreno zahvaljujemo Škofijski Karitas Ljubljana in Župnijski Karitas Stražišče, da ste nam omogočili družinsko letovanje v Portorožu, in seveda vsem dobrim ljudem, ki so nas prijavili! Preživele smo res čudovit, sproščen, zabaven, poln teden, ki nas je napolnil s še kako potrebno energijo za premagovanje težav. Srečne smo, da smo lahko vsaj malo okusile morske radosti, saj sta puncici bili v petih letih šele drugič na morju. Vreme nam je bilo naklonjeno, tako smo se naplavale, se sončile, igrale z mivko, gostovanje na ležalnikih pod senčniki pa je tudi prijalo. Zahvala tudi za dober ak-

17

tiven program – vseč so nam bile ustvarjalne delavnice, kjer smo si izdelale kar nekaj lepih stvari, ki nas bodo spominjale na te dni. Posebno doživetje je bil tudi izlet z ladjico v Izolo, vesela sem bila starševskega pogovora in večernega sprehoda po obali. Punci sta z veseljem zaplesali, tudi risanka in lutkovna predstava sta bili zanimivi. Pohvalila bi tudi kuharico Martino, ki nas je razvajala s skrbno izbrano in zelo okusno hrano. Iskrena hvala tudi za vsa presenečenja, darila in seveda za tako lepo rojstnodnevno presenečenje za moja sončka, ki me je res

ganilo – veliiko torto in darilo! Iskrena hvala za vse! Zelo pa smo bile vesele tudi vseh novih poznanstev in novih prijateljev! Teden, preživet s toliko novimi ljudmi, je bil res posebna izkušnja, za katero mi ni žal! Iskrena hvala puncam, ki ste tako lepo skrbele za moja sončka, saj se je zelo prilegla tudi kakšna prosta minuta zame. Sara in Lara še posebej pošiljata poljubčke.»

Tudi zame je bila to lepa, bogata izkušnja, zato hvala vsem družinam, da so delile z mano svoj čas, svoje življenjske zgodbe in svojo dobro voljo. •

maribor

MEDGENERACIJSKI TABOR V DOMU SV. LENARTA

Polona Šporin

V času od 18. do 20. 6. 2012 smo v Domu sv. Lenarta v sodelovanju z Dijaškim domom Antona Martina Slomška iz Maribora organizirali prvi medgeneracijski tabor. Prostovoljci so želeli prispevati k boljši kakovosti življenja in bivanja stanovalcev v domu tako, da so jim krajšali čas, se z njimi družili, jih spremljali na prireditve, se z njimi pogovarjali ter zanje organizirali prireditve.

Dopoldanski čas smo preživel ob druženju in petju v senci za Domom, kjer smo prvi dan tabora zasadili zelenjavni vrt. Na veliko presenečenje so nas obiskali sosede iz vrtca in nas povabili na njihovo čutno pot. Za boljše razpoloženje so nam tudi zapeli in zaplesali. Drugo dopoldne pa smo preživel ob trganju lipe in lupljenju česna. Vsako dopoldne smo veliko prepevali, predvsem ljudske pesmi, ob čemer so dijaki in njihovi vzgojitelji zabrenkali tudi na strune svojih kitar.

Popoldneve pa smo preživljali ob večjih prireditvah, kjer smo se v ponedeljek prepustili potopisnemu predavanju z dijaške ekskurzije po državah nekdanje Jugoslavije, v torek pa neizmerno zabavali na sladolednem pikniku, ki smo ga popestrili z domačo glasbo, plesom in vriskanjem. Druženje v sredo dopoldne

smo zaključili s sveto mašo, ki jo je ob somaševanju drugih duhovnikov daroval p. Beno Lavrih, glasbeno pa so jo s pesmijo obogatili dijaki.

Tabor smo organizirali v počastitev evropskega leta aktivnega staranja in medgeneracijske solidarnosti, da bi se na prijeten način srečali modrost starosti in mladostna norost. In uspelo nam je. Veseli smo bili medsebojnega sprejemanja in spoštovanja, življenjskih modrosti ter številnih zgodb. Predvsem pa humorja in smeha. •

Mnenja nekaterih stanovalcev doma:

Andrej: Medsebojno druženje je pozitivno za starejše in mlade. Mladi so nam prinesli precej pozitivne energije.

Brane: Srečanje je bilo pozitivno za mlade in stare. Mladi so spoznali, kaj je starost.

Helena: Radi se srečamo z mladimi, radi sodelujemo in opazujemo njihov napredek.

Franc M., duhovnik: Mislim, da je tak medgeneracijski stik zelo koristen, da ti mladi, razigrani dijaki vidijo tudi drugo plat življenja.

Zakonca Karl in Ljudmila: Medgeneracijsko srečanje je bilo pohvalno in si še želimo takšnih stikov.

Milica: Moje mnenje o tem srečanju je najlepše. Dijakinje sem povabila v svojo sobo in s tem pripomogla k reklamam našega sončnega bivalnega doma starejših.

Vsestransko vzgojno, poučno in psihološko obarvan program je v celoti uspel. Stanovalci doma izrekamo s spoštovanjem globoko zahvalo. Želimo si še takih srečanj, saj smo se z mladimi tudi mi pomladili.

Vtise stanovalcev zbrala stanovalka Marija Oberčkal.

V lenarški dom za upokojence sem se podala z mešanimi občutki. Nisem vedela, kaj lahko pričakujem, kako naj se lotim dela, ki nam ga bodo tam naložili. A že vroče jutro je pokazalo, da so nas starostniki pričakali z odprtimi srci, pripravljenimi na druženje z nami. Bila sem prijetno presenečena, ko so me starejše gospe takoj vzele za svojo, mi pripovedovale zgodbe iz svoje mladosti in mi večkrat zaželele srečo in zdravje v življenju. Na njihovih obrazih sem lahko zaznala veselje, nekateri so v naši družbi celo prebudili svojo mladostniško norost, zato smo se še bolj zabavali. Na začetku sem mislila, da bomo starejšim in ostalemu osebju le v pomoč, vendar sem kmalu ugotovila, da smo jim bili dobra družba in popestritev v njihovem bivanju v tem domu. Zame je bil ta tabor odlična izkušnja, saj sem osvojila krmarjenje invalidskih vozičkov in nalaganje na dvigalo, natrenirala glasilke za glasno govorjenje in preizkušala svojo domišljijo na oddelku z dementnimi osebami. Ob vsem tem pa sem spoznala, da je dobro ohraniti optimizem in na življenje gledati kot na ogromen dar, ovit v pisan darilni papir. Če se ovoj slučajno strga, še vedno obstajajo načini, da ga zlepimo skupaj. Tega so me naučili ti ljudje, ki so preživeli marsikaj. Najdejo se tudi takšni, ki imajo darilni ovoj že precej strgan, a ga vedno znova dobro zlepijo, da gredo dalje. Če ne peš, pa z vozičkom ali palico ... ali ... ali pa na pomoč prihitimo mi. Ob vsem tem pa ne smem pozabiti na našo odlično ekipo mladih z dvema vzgojiteljema na čelu. Z njimi sem se počutila zares sproščeno, zato sem lahko to prenašala na starejše. Vse gre z roko v roki, zato je ta tabor tako spektakularno uspel.

dijakinja Ivana Plohl

ROMANJE SODELAVCEV IN PROSTOVOLJCEV ŽUPNIJSKIH KARITAS MARIBORSKE NADŠKOFIJE

V nedeljo, 17. 6. 2012, smo se sodelavci in prostovoljci župnijskih Karitas mariborske nadškofije podali na že tretje tradicionalno romanje. Kar 150 romarjev se nas je odpravilo na pot po prelepih Slovenskih goricah. Letos na začetku počitnic in dopustov, da na poseben način obogatimo ter ob dnevu odprtih vrat Doma sv. Lenarta damo priznanje in spodbudo vsem delavcem in stanovalcem tega doma Karitas.

Naša skupna pot se je začela pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah. Starodavno romarsko središče nas je sprejelo in spodbudilo, da najprej stopimo pred Skrivnost odrešenja in se predamo v Božje varstvo, preden se podamo na pot pričevanja del, na pot Karitas.

Ob romarskem svetišču živijo fantje v Skupnosti Srečanje. Navdušili so nas s predstavitvijo življenja v komuni in trdno odločitvijo za življenje. Prav je, da nji-

hova prizadevanja podpremo tako duhovno kot materialno.

Romarsko pot smo nadaljevali proti Lenartu v Slovenskih goricah. Najprej smo se ustavili v cerkvi sv. Lenarta in nato imeli skupno agape v domu Karitas, Domu sv. Lenarta. Bogat kulturni program stanovalcev doma se je prelil v prelepo druženje ob harmoniki in ubranem petju. Sodelavci doma so pripravili priložnostno razstavo s predstavitvijo razvejane dejavnosti doma in nas tudi popeljali po domu ter nam ga predstavili.

Romanje smo sklenili ob sv. Egidiju v Šentilju v Slovenskih goricah. Kot se za romanje spodobi s sv. mašo in prijetnim druženjem ob bogato obloženi bratski mizi ter ubrani pesmi.

Hvala župnijam Sv. Trojice, sv. Lenarta in sv. Egidija, da so nas romanje tako lepo sprejele. Hvala župnijskim Karitas omenjenih župnij za tako topel in bogat sprejem. To romanje je v nas obudilo pristno prijateljstvo in veselje do bogate žetve pri našem nadaljnjem delu pri Karitas.

Bog naj še naprej blagoslavlja naše poti. •

POMOČ KARITAS V OSRČJU AFRIKE

Jana Lampe

20

V marcu letos sva s sodelavko Mojco Urh, skupaj z Alenom Salihovičem, zopet obiskali osrčje Afrike – Ruando in Burundi, kjer na Slovenski Karitas podpiramo delo naših misijonarjev pri razvojnih projektih, predvsem na področju oskrbe z vodo, zdravstva, šolstva in usposabljanja za poklic. Skupaj s sestro Bogdano Kavčič in sestro Vesno Hiti smo si ogledali, kaj vse je bilo narejeno s pomočjo zbranih sredstev lanskeletne akcije Za srce Afrike in s pomočjo projektov, ki jih sofinancira Ministrstvo za zunanje zadeve RS, ter se dogovorili za nove projekte pomoči. Videli smo, da so bila zbrana sredstva, ki ste jih darovali za najbolj uboge v Afriki, res zelo dobro uporabljena, saj pridne in iznajdljive roke naših misijonarjev vsak evro obrnejo vsaj dvakrat. Hkrati je ob tem veliko domačinov dobilo priložnost za delo in za preživetje družin, kar je v teh krajih redko. Vedno znova sem ganjena, ko vidim, kaj vse je bilo narejeno v tako kratkem času in kako praktično, ter ko vidim, kaj ta pomoč pomeni domačinom, ki imajo resnično boljše osnovne pogoje za življenje.

V podeželskem kraju **Ruzo v Burundiju** smo v okviru zdravstvenega centra podprli obnovo prostorov, dotrajane strehe (470 m²) in stropa na dispanzerju ter dokončanje gradnje novih bolnišničnih prostorov, ki so namenjeni hospitalizaciji otrok in odraslih za oskrbo omočja z 68.000 prebivalci. Pomagali smo pri nakupu 36 postelj ter vse druge potrebne opreme (žimnice, omare za zdravila, mize za preglede), zgradili dodaten vodnjak, zunanje sanitarije, jedilnico in pralnico ter podprli nakup sončnih celic za potrebe centra. Podprli smo tudi dodatno izobraževanje zdravstvenega kadra ter zdravstveno vzgojo za prebivalce. Zdravstveni center, ki oskrbi največ otrok do

petega leta starosti, ki so podhranjeni (39 % otrok v Burundiju), dehidrirani, imajo malarijo ali različne črevesne bolezni, je s polnim delovanjem začel februarja letos. V vse sušnejšem kraju Ruzo smo podprli

Zdravstvena vzgoja mater, Ruzo, Burundi

Bolnišnica v Ruzo, Burundi

tudi obnovo vaškega vodnjaka ter gradnjo 40 tradicionalnih stranišč za najrevnejše družine. V vsa dela je bilo ob spremljanju s. Bogdane Kavčič vključenih 50 domačinov.

Nov zdravstveni center v Ruzo, Burundi

WC-ji v Ruzo, Burundi

V **Rwisabiju v Burundiju** smo v obnovljenem zdravstvenem centru, kamor dnevno pride po pomoč do 400 ljudi, podprli nakup manjkajoče medicinske opreme (75 žimnic, postelje za odrasle in nedonošenčke, mize za preglede, omare za zdravila), gradnjo zunanje jedilnice ter urejanje prostorov in nakup opreme za čakalnice (matere, bolniki s HIV) ter za zdravstveno vzgojo prebivalcev, s pomočjo katere lahko preprečijo mnoge bolezni. Za potrebe centra za podhranjene otroke smo podprli nakup sončnih celic, postelj ter gradnjo zunanjih sanitarij. Obnovili

Nove sanitarije v centru za podhranjene otroke, Rwisabi, Burundi

Oprema v zdravstvenem centru v Rwisabiju, Burundi

Mlin za mletje žita, Rwisabi, Burundi

Ureditev vaškega vodnjaka, Rwisabi, Burundi

smo tudi vaški vodnjak, ki je bil v zelo slabem stanju, podprli nakup kvalitetnejših semen za pridelavo raznolike hrane, ki so prebivalcem dostopni v centru, ter gradnjo hiše in nakup motornega mlina za mletje žita, da ženskam ne bo več treba težkih žakljev nositi kilometre daleč peš. Dela je spremljala s. Vesna Hiti.

V **Kigaliju v Ruandi** smo podprli gradnjo vodnjaka in nakup črpalke za črpanje podtalne vode za potrebe osnovne šole, katere gradnjo bomo podprli v letošnjem letu.

Gradnja vodnjaka v Kigaliju

Vse fotografije: Mojca Urh

Na Slovenski Karitas se iskreno zahvaljujemo vsem, ki ste pripomogli k boljšemu življenju ljudi v Ruandi in Burundiju. Tudi naši misijonarji, katerih delo podpirate, so vam iz srca hvaležni in hkrati ponosni na vso pomoč, ki pride iz Slovenije. S. Bogdana Kavčič vedno z veliko hvaležnostjo pravi: *»To je ena velika veriga ljudi. Od darovalcev, sodelavcev Karitas in misijonskega središča, ministrstva, do nas misijonarjev, lokalnega prebivalstva tukaj ...«* Pravi, da brez enega člana v tej verigi teh rezultatov ne bi bilo, in zraven vedno doda: **»Srce Slovenije za srce Afrike.«** •

22

Sestre usmiljenke so ob podpori projektom v kraju Ruza zapisale: *»Ko smo odprli novo zgradbo bolnišnice v Ruza, smo videli, da sedaj lahko nudimo kvalitetne usluge, saj so pacienti sprejeti v njihovem dostojanstvu, ker imajo dovolj prostora, zadostno število postelj, dovolj sob za sestre ter ustrezen in primeren medicinski material. S tem projektom ste pomagali mnogim revnim, še posebno materam in mladim moškim, ki smo jih zaposlili na gradbišču. Tako so se njihovi življenjski pogoji izboljšali in so spoznali, da njihovo dostojanstvo ne temelji na beračenju, pač pa na delu za svoje preživljanje. Z realiziranim delom odpiramo oči prebivalstvu in tudi oblastem in jim kažemo, kaj je pravi razvoj in solidarnost na nekem območju.*

Z DELOM DO DOSTOJNEGA ŽIVLJENJA V AFRIKI

Jana Lampe

Trajna podpora družinam v Afriki, da se z lastnim delom preživijo in dostojno živijo!

Na afriškem podeželju družine pogosto nimajo niti toliko zemlje, da bi lahko pridelale dovolj hrane za preživetje družinskih članov, priložnosti za druga dela pa so redke. V avgustu 2010 smo zato na Slovenski Karitas, v sodelovanju z revijo Ognjišče, začeli z zbiranjem trajnih mesečnih prispevkov v okviru dobrodne akcije **Z delom do dostojnega življenja**, ki družinam v Afriki omogočajo, da z lastnim delom preživijo svoje družine in dostojneje živijo. S tem dodatnim zaslužkom lahko starši omogočijo družinskim članom hrano, zdravstveno oskrbo (plačilo zavarovanja in zdravil) ter otrokom šolanje (šolnina, uniforme ...).

Akcija je do sedaj obrodila zares lepe sadove. S pomočjo sestre Bogdane Kavčič in sester domačink, ki delujejo v Ruandi, misijonarke sestre Vesne Hiti in domačinke s. Christine Dayisenga v Burundiju ter s pomočjo treh misijonarjev na Madagaskarju, Terezije Pavlič, Marije Pavličič in Janeza Krmelja, ter ob dobroti kar **249 slovenskih družin oziroma darovalcev**, ki so se do sedaj odzvali na akcijo in podpirajo družine z mesečnim darom v povprečju 12 EUR, je eden izmed staršev iz **132 revnih družin v Ruandi, Burundiju in na Madagaskarju** dobil priložnost za delo in plačilo zanj. Na misijonih domačini pomagajo v zdravstvenih centrih, šolah, porodnišnicah (čiščenje, urejanje vrta, drobljenje kamenja za gradnjo

Delavci pri drobljenju kamenja,
foto: Mojca Urh

Delo na vrtu, foto: Mojca Urh

...) in v okviru drugih dejavnosti za skupno dobro kraja. Pridne roke domačinov pa si za svoje delo zaslužijo plačilo, s katerim lažje preživijo svoje družine. Dodaten 1 EUR na dan je na afriškem podeželi dovolj, da 5-članska družina lažje preživi. Poleg

tega so nekateri misijonarji najeli tudi nekaj zemlje in s tem dali družinam priložnost za delo na polju, kjer lahko višek hrane, ki jo skupaj pridelajo, prodajo na trgu in tudi tako nekaj zaslužijo.

Sestra Vesna Hiti, ki deluje v Rwisabiju v Burundiju, je rekla: »Največ teh revnih družin smo odkrili na ta način, ker otroci niso hodili v šolo. Zelo veliko otrok je zapustilo šolo, ker jim starši niso mogli kupiti uniform, ki pa so obvezne. Treba jim je pomagati, da bodo njihovi otroci izobraženi in bodo lahko opravljali še kakšen drug poklic in tako zaslužili za življenje.«

132 afriškim družinam se je življenje sedaj resnično izboljšalo, kar smo predstavniki Slovenske Karitas na terenskem obisku lahko videli in začutili tudi ob srečanjih s temi družinami. Starši so zelo zadovoljni, ker imajo delo in lahko z lastnim zaslužkom otrokom plačajo šolanje, imajo dovolj hrane ... S. Terezija Pavlič pa je povedala: »Revni starši, ki jih podpirate na našem misijonu v Ranomeni, z veseljem pridejo k nam delat. Njihove družine do sedaj večinoma niso imele niti svojih bivališč. Tako smo jim z delom denarja, ki prihaja od slovenskih družin, pomagali zgraditi tudi enoprostorska bivališča. Zelo so zadovoljni ...« Sestra Bogdana Kavčič, ki spremlja družine v Ruandi, pravi: »Odkar te revne žene tukaj delajo, ne prosjačijo več. Prej so bile stalno tukaj in so nas prosile za denar, hrano. Nemogoče je bilo pomagati vsem. Poleg tega jih mi ne smemo ustvarjati odvisne.« S. Theodosie, domačinka, pa je o ženah, ki so dobile delo v kraju Ruzo v Burundiju, zapisala: »Njihovi življenjski pogoji so se izboljšali. Spoznale so, da njihovo dostojanstvo ne temelji na beračenju, pač pa na delu za svoje preživljanje.« •

Foto: Jana Lampe

6. julija 2012 se je v Zavodu svetega Ignacija v Ljubljani odvijalo drugo tradicionalno srečanje za dobrotnike, ki podpirajo revne družine v Afriki preko akcije **Z delom do dostojnega življenja**. Dobrotniki so se imeli priložnost srečati in pogovarjati z misijonarkama sestro Vesno Hiti (Burundi) in sestro Terezijo Pavlič (Madagaskar), pri katerih podpirajo revne družine. Gostji sta pripovedovali o vsakdanjem življenju in problemih, s katerimi se soočajo te družine, ter o tem, kako se je njihovo življenje izboljšalo, odkar so starši dobili priložnost za delo in plačilo zanj.

DOGODKI V JESEN 2012

V mesecu oktobru bodo potekali seminarji Karitas na treh lokacijah in sicer:

12. in 13. oktober: Celje, Dom sv. Jožefa

19. in 20. oktober: Postojna, Hotel Šport

26. in 27. oktober: Veržej, Marianum

Vsebine seminarja bomo združili z razmišljanji o medgeneracijski solidarnosti in učenju sobivanja med seboj.

Letošnji **teden Karitas** bo potekal od ponedeljka, 26. novembra do nedelje, 2. decembra 2012 pod geslom **Veselje v sožitju**. Z geslom želimo praznovanje tedna Karitas povezati z veliko pomembnostjo medgeneracijske solidarnosti in nagovoriti vse ljudi dobre volje, da postanejo občutljivi za ljudi vseh generacij in odgovorijo na njihove potrebe.

Klic dobrote 2012 bo potekal v soboto, 1. decembra ob 20.00 uri z neposrednim prenosom na I. programu TV Slovenija. Javna generalka pa bo potekala isti dan ob 16.00 uri.

Zaradi udeležbe romarjev na generalki Klica dobrote, bo tudi **romanje sodelavcev Karitas na Ponikvo** v soboto, 1. 12. 2012 z začetkom ob 10.00 uri z molitvijo in nato sveto mašo ob 11.00 uri.